USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **N. G. Q.,** zastoupen Mgr. Tomášem Verčimákem, advokátem se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2021, č. j. 60 Az 43/2021 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2021, č. j. OAM-956/ZA-ZA11-HA13-2018. Rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*"), a zároveň mu nebyla udělena doplňková ochrana pro existenci důvodu vyplývajících z § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[2] Z hlediska skutkového stavu věci vycházel krajský soud z obsahu správního spisu, ze kterého se podává, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 1994. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 1. 2016, č. j. 34 T 1/2014 - 13485, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 12. 2016, č. j. 12 To 96/2016 - 14024, byl žalobce pro pomoc a účastenství na přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a přečin výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let a 6 měsíců. Dne 12. 7. 2017 byl žalobci zrušen trvalý pobyt na území České republiky. Dne 10. 11. 2018 byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Téhož dne pak podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou zdůvodnil tím, že se obává pronásledování v zemi původu, ve které mu v souvislosti s trestnou činností

páchanou v České republice hrozí mučení či kruté a nelidské zacházení, případně trest smrti, neboť nelze vyloučit nerespektování zásady *ne bis in idem* ze strany tamních orgánů. Žalobce dále uvedl, že mu v zemi původu hrozí pronásledování pro jeho náboženské přesvědčení, neboť je sympatizantem svědků Jehovových, kteří jsou ve Vietnamu zakázáni a pronásledováni. Nadto žalobce uvedl, že chce setrvat v České republice, neboť na zemi původu nemá již žádné vazby.

[3] Pokud jde o vypořádání jednotlivých žalobních námitek, krajský soud k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci konstatoval, že žalovaný pro svá skutková zjištění zajistil dostatek relevantních podkladů (pohovory s žalobcem a zprávy o situaci v zemi jeho původu). Zdůraznil, že důkazní břemeno je v řízení o udělení mezinárodní ochrany rozloženo mezi žalobce a žalovaného.

[4] Dále se krajský soud vyjádřil k otázce existence možného pronásledování žalobce, jakožto důvodu pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Vyložil, proč se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobci ve Vietnamu nehrozí pronásledování pro jeho náboženské vyznání (tvrzená příslušnost k církvi Svědci Jehovovi) a proč nesdílí obavy žalobce z jeho dalšího stíhání v zemi původu pro trestnou činnost spáchanou v České republice. K posledně uvedené námitce uvedl, že si žalovaný opatřil dostatek podkladů na podporu svého závěru, že nejsou známy případy, kdy by byl vietnamský občan odsouzený za trestný čin v zahraničí znovu pro stejný skutek souzen ve Vietnamu. Krajský soud připustil možnost, že obecně by vietnamská prokuratura mohla požadovat uložení dodatečného trestu, nicméně vietnamské státní orgány nemají možnost zjistit, zda byl navrátivší se občan v cizině odsouzen pro trestný čin. Zásada *ne bis in idem* sice není ve vietnamské trestní legislativě zakotvena, nicméně v praxi je respektována jako nepsaná zvyklost. Na základě zjištěných skutečností krajský soud konstatoval, že není důvodné obávat se stíhání žalobce v zemi původu. Jako bezpředmětnou odmítl i možnost udělení humanitárního azylu; aproboval rovněž závěr žalovaného o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu, neboť jejím cílem byla jen snaha žalobce legalizovat jeho další pobyt v České republice. Současně krajský soud upozornil, že rozhodnutí žalovaného samo o sobě nevylučuje další pobyt žalobce na území ČR; tuto otázku je nutno řešit v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[5] Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku týkající se aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Ztotožnil s hodnocením trestného činu spáchaného žalobcem, který žalovaný vyhodnotil jako „*závažný zločin*“, a to i z pohledu mezinárodního práva a zásad a cílů Organizace spojených národů. Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaný neposoudil individuální okolnosti spáchaného trestného činu. Upozornil, že žalovaný zohlednil aktivní roli žalobce při páchání závažné trestné činnosti; zabýval se rovněž otázkou společenské škodlivosti tohoto jednání, a to mimo jiné i ve vztahu k vnímání drogové kriminality v mezinárodních úmluvách, které ji rovněž kvalifikují jako závažné protiprávní jednání.

[6] Proti výše uvedenému rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] K otázce přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a odst. 1 s. ř. s.) stěžovatel uvádí, že přesah svých vlastních zájmů spatřuje v řešení otázky týkající se aplikace vylučovací klauzule podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu z důvodu spáchání *vážného zločinu* (trestné činnosti spočívající ve výrobě a distribuci drog) v souvislosti s hrozbou uložení a vykonání trestu smrti, která je řešena Nejvyšším správním soudem rozdílně. Poukazuje přitom na jedné straně na usnesení tohoto soudu ze dne 20. 7. 2020, č. j. 9 Azs 131/2020 - 23, ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018 - 45 a ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Azs 140/2021 - 32, na straně druhé na rozsudek ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, a částečně i na rozsudek ze dne 31. 8. 2018, č. j. 3 Azs 284/2017 - 30. Dále stěžovatel uvádí, že v jeho případě je na místě zvážit judikatorní odklon v souvislosti s aplikací principu *non-refoulement* a využití vylučovací klauzule ve věcech doplňkové ochrany z důvodu hrozícího výkonu trestu smrti či nelidského trestání v zemi původu stěžovatele. Konečně, stěžovatel namítá, že krajský soud nezohlednil procesní deficity předcházejícího správního řízení, týkající se zjišťování skutkového stavu a také částečnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

[8] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívá dle stěžovatele ve vyslovení závěru, že trestný čin, za který byl stěžovatel odsouzen, je dle § 14 odst. 3 trestního zákoníku zvlášť závažným trestným činem, a jedná se tudíž obecně o *„vážný zločin“*. Každý závažný zločin ve smyslu vnitrostátní úpravy nelze automaticky vyhodnotit jako *vážný zločin* ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu; neobstojí proto závěr žalovaného, že v projednávané věci nelze uvažovat o porušení principu *non-refoulement*. Nadto z výroku rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jaké konkrétní ustanovení § 15a zákona o azylu bylo důvodem pro neudělení doplňkové ochrany. Krajský soud dle názoru stěžovatele nepodrobil rozhodnutí žalovaného náležitému přezkumu, čímž zatížil vadou nepřezkoumatelnosti také napadený rozsudek.

[9] Žalovaný a krajský soud měli dle názoru stěžovatele přihlédnout k individualizovaným okolnostem případu a zohlednit skutečnost, že účast stěžovatele na drogové trestné činnosti spočívala toliko ve formě pomoci ve stádiu pokusu, přičemž se jednalo pouze o *„měkké drogy“*. Vedle toho měli přihlédnout k tomu, že stěžovatel pobýval na území České republiky po dobu 18 let, byl podmíněně propuštěn pro dobré chování a nebezpečnost jeho jednání nebyla trestními soudy shledána natolik nebezpečnou, aby mu byl uložen trest vyhoštění. Žalovaný nezohlednil tyto okolnosti při posuzování protiprávního jednání stěžovatele za účelem jeho možné kvalifikace jakožto *vážného zločinu* v souladu s čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2018, č. j. 3 Azs 284/2017 - 30).

[10] Žalovaný podle názoru stěžovatele rovněž nedostál povinnosti zjistit všechny skutkové okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch aplikace vylučující klauzule. Opatřené podklady byly nedostatečné a byly nadto hodnoceny selektivním způsobem, tj. v rozporu s § 3 a § 50 správního řádu; obdobně si počínal i krajský soud. Dle názoru stěžovatele z podkladů obsažených ve spise vyplývá, že občan Vietnamu může být v zemi původu trestně stíhán i pro trestný čin spáchaný v zahraničí, přičemž zásada *ne bis in idem* se ve vietnamském právním řádu vztahuje pouze na trestné činy potrestané ve Vietnamu. Nelze vyloučit, že prokuratura bude vzhledem k nepoměru mezi trestní sazbou

ve Vietnamu a v zahraničí požadovat dodatečný trest; bilaterální smlouva mezi Českou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou neupravuje (ne)možnost nového trestního řízení ve stejné věci. Vietnam patří mezi země s nejpřísnějším postihem za trestné činy související s drogami (včetně trestu smrti); trest smrti může být uložen za distribuci marihuany o hmotnosti větší než 5 kg. Ve Vietnamu není rovněž zaručen spravedlivý soudní proces. V případě stěžovatele nelze vyloučit uložení trestu smrti a jeho výkon či nerespektování zásady zákazu dvojího trestání. K tomu stěžovatel uvádí, že vietnamské orgány veřejné moci informace o vykonaných trestech smrti systematicky utajují, a že k výkonu trestu smrti zde dochází.

[11] Žalovaný nevzal v potaz reálnou hrozbu trestního stíhání v zemi původu stěžovatele, potažmo podmínky výkonu trestu ve vietnamské věznici, které jsou srovnatelné s mučením či nelidským zacházením a trestáním. Stejně tak nelze z obstaraných podkladů usuzovat o významné společenské nebezpečnosti stěžovatele nebo o účelovosti a nedůvodnosti jeho žádosti. Pochybil rovněž krajský soud, pokud závěry žalovaného napadeným rozsudkem aproboval. Hrozba trestu smrti, pronásledování či nelidského zacházení je dle názoru stěžovatele relevantním důvodem pro udělení doplňkové ochrany, neboť tyto postihy lze kvalifikovat jako *vážnou újmu* ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu. Stěžovatel vyjadřuje rovněž pochybnosti ve vztahu k hodnocení kontextu a dostupných poznatků stran pravděpodobnosti pronásledování či šikany z důvodu příslušnosti k náboženské skupině Svědků Jehovových.

[12] Závěrem stěžovatel polemizuje s možností užití zásady *non-refoulement* v řízení o správním vyhoštění, přičemž konstatoval, že by se užití této zásady mělo uplatnit již v řízení o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 33 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků je namístě v konečném důsledku poměřovat míru rizika žadatele o mezinárodní ochranu vůči veřejným zájmům již v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Bylo by nelogické, aby k takovému posouzení došlo až v řízení o správním vyhoštění, poté, co neúspěšný žadatel na území pobýval bez pobytového oprávnění. Mělo by být rovněž přihlédnuto k tomu, že se v případě pochybnosti v azylovém řízení postupuje ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu.

[13] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný zdůraznil, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, neboť v důsledku trestné činnosti pozbyl pobytové oprávnění a hrozí mu vycestování z území ČR; zde pobývá od roku 1994 a o přiznání mezinárodní ochrany požádal až v roce 2018. Legalizace pobytu cizince není smyslem azylové procedury. Z aktuálních zpráv o zemi původu vyplývá, že ve Vietnamu nedochází k odsouzení osob za trestnou činnost páchanou v ČR a na odsouzence se hledí jako na osoby bezúhonné. Vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejímu rozsahu a společenské nebezpečnosti se v projednávané věci jedná o *vážný zločin* ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Na tom nemění nic ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn. Rozhodnutí žalovaného aproboval i krajský soud, s jehož závěry se žalovaný ztotožňuje.

[14] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel se zabývat její přijatelností. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce,*

svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[15] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení současně zdůraznil, že není v rámci poslední kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že její přijatelnost spatřuje tom, že předestřená právní otázka byla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena rozdílným způsobem. Kromě toho zastává stěžovatel názor, že v jeho případě by se měl Nejvyšší správní soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe. Namítl také procesní pochybení žalovaného i krajského soudu, která mají vyvolávat nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí.

[17] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel na více místech kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného (jako vadu, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit) i napadeného rozsudku krajského soudu. Pokud by byla tato rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, jednalo by se o vadu, která by mohla založit přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ovšem tato rozhodnutí nepřezkoumatelnými neshledal.

[18] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud (respektive správní orgán) za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 72, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou zveřejněna na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné je třeba považovat zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, respektive není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč nepovažoval soud argumentaci žalobce za důvodnou, a to zejména jedná-li se o klíčovou právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.

Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze absenci důvodů, na nichž stojí *ratio decidendi* rozhodnutí.

[19] Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel a o jaké úvahy opřel právní hodnocení projednávané věci. Rozhodnutí žalovaný řádně, srozumitelně a logicky odůvodnil s odkazem na zjištěný skutkový stav věci, přičemž zohlednil individuální situaci stěžovatele. Vycházel při tom z množství podkladů, které za účelem rozhodnutí shromáždil (včetně pohovorů se stěžovatelem, zpráv o zemi původu aj.), na jejichž základě vyvodil vlastní logické závěry. Nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, že není zřejmé, na základě jakého ustanovení § 15a zákona o azylu žalovaný nepřiznal stěžovateli doplňkovou ochranu, neboť z kontextu rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vyhodnotil trestnou činnost stěžovatele jako *vážný zločin* ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[20] Pokud jde o napadený rozsudek, krajský soud, který v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na uplatněné žalobní námitky, přičemž se argumentací stěžovatele podrobně zabýval (viz odst. [30] až [39] jeho odůvodnění). Je přitom třeba připomenout, že úlohou soudu není poskytnout detailní odpověď na každý jednotlivě vznesený argument účastníka řízení, ale vypořádat se se smyslem žalobní argumentace jako celku (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dostupný na www.nalus.usoud.cz). Krajský soud prezentoval vlastní závěry a sám zhodnotil i důkazy založené ve správním spise. Jestliže se ztotožnil s argumentací žalovaného, neučinil tak bez dalšího, ale vždy tento závěr opřel o vlastní úvahy. Krajský soud vzal v potaz situaci stěžovatele a srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč bylo namístě žalobu zamítnout.

[21] Ve vztahu k tvrzené rozdílnosti posouzení otázky aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz odst. [7] výše) považuje kasační soud za nezbytné zdůraznit, že odlišný výsledek přezkumu je projevem posouzení individualizované situace jednotlivých stěžovatelů, nicméně závěry vyslovené ve stěžovatelem uvedených rozhodnutích si vzájemně neodporují; ve všech případech Nejvyšší správní soud vycházel při otázce aplikace § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu ze závěrů vyslovených v rozsudku tohoto soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28. Závěry Nejvyššího správního soudu ohledně posouzení podstaty předmětné právní otázky jsou zcela konzistentní a jeho rozhodovací praxe tak nezakládá důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Obdobně, okolnosti projednávané věci neshledává Nejvyšší správní soud ve srovnání s výše zmiňovanými případy nikterak výjimečnými; není proto důvod posuzovat nyní projednávanou věc odlišnou optikou, či provádět jakýkoli judikaturní odklon.

[22] Otázkou důvodnosti obavy z trestu smrti či krutého a nelidského zacházení v souvislosti se situací ve Vietnamu se Nejvyšší správní soud již vícekrát zabýval, a to například v usnesení ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 - 27, kde uvedl, že „*obavy vyjádřené žadatelem o mezinárodní ochranu často není možno objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením či odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žadatel obává* […] *Pokud v průběhu správního ani soudního řízení stěžovatel neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o možnosti jeho opětovného potrestání, neodkázal například na existenci případu,*

kdy by byl ve Vietnamu odsouzen pachatel trestného činu spáchaného a odsouzeného v zahraničí, kde již vykonal i uložený trest, nelze tuto obavu považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu zákona o azylu." (srov. k tomu obdobně usnesení ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 139/2016 - 28). Stěžovatel své obavy uvedl ve správním řízení (respektive i následně v žalobě) velmi obecně, přičemž se jednalo pouze o jeho domněnky z možného uložení trestu smrti nebo i následného možného dalšího odsouzení za nevykonaný trest. Závěry krajského soudu, shrnuté zejména v odst. 34 odůvodnění napadeného rozsudku, jsou s touto judikaturou kasačního soudu souladné. Lze přitom odkázat i na další ustálenou judikaturu tohoto soudu, která obdobnou otázku obav z návratu do Vietnamu v případě předchozí drogové trestné činnosti vyhodnotila obdobně (například usnesení ze dne 25. 5. 2020, č. j. 10 Azs 367/2019 - 31, ze dne 22. 4. 2020, č. j. 6 Azs 11/2020 - 31, nebo ze dne 24. 6. 2021, č. j. 3 Azs 158/2020 - 36).

[23] Nejvyšší správní soud se rovněž opakovaně zabýval výkladem pojmu *„vážný zločin"* ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznil přitom, že je třeba, aby správní orgán vedle kvalifikace činu z hlediska terminologie vnitrostátního trestního práva posoudil závažnost činu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před předmětným činem nebo po něm (srov. rozsudky ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, nebo ze dne 3. 8. 2016, č. j. 3 Azs 82/2016 - 29, nebo usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 - 28, a ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018 - 45). Žalovaný, a v návaznosti na něj i krajský soud, se těmito hledisky řídili, přičemž z jejich rozhodnutí je zřejmé, že nevycházeli pouze z kvalifikace tohoto skutku v trestním řízení, ale posoudili jej v návaznosti na konkrétní skutkové okolnosti dané věci, a to včetně povahy trestné činnosti stěžovatele a jeho podmíněného propouštění z výkonu trestu odnětí svobody, na které stěžovatel poukazuje v odst. [9] výše – viz str. 14 – 16 rozhodnutí žalovaného a odst. 38 odůvodnění napadeného rozsudku.

[24] Co se týče opakovaně tvrzené obavy stěžovatele z pronásledování v zemi původu z důvodu náboženského přesvědčení, zde nelze přehlédnout, že v kasační stížnosti se stěžovatel prakticky omezil pouze na vyjádření prostého nesouhlasu s posouzením této otázky krajským soudem, aniž by proti jeho (přezkoumatelně vysloveným – viz odst. 33 odůvodnění napadeného rozsudku) závěrům postavil vlastní, konkurující argumentaci. Takto obecně vznesený nesouhlas nelze považovat za projednatelnou kasační námitku.

[25] Konečně, k argumentaci stěžovatele shrnuté v odst. [12] výše, je nutné poznamenat, že sám stěžovatel připouští, že v žalobě tuto argumentaci neuplatnil. Nelze proto krajskému soudu vytýkat, pokud pouze poznamenal, že v souladu s ustálenou judikaturou kasačního soudu neznamená neposkytnutí mezinárodní ochrany povinnost cizince opustit území, neboť o jeho dalším setrvání na území ČR může být rozhodováno v režimu zákona o pobytu cizinců. S touto judikaturou ostatně stěžovatel nikterak nepolemizuje a lze tak i v případě této argumentace uzavřít, že se nejedná o věcně projednatelnou kasační námitku.

[26] Lze tedy konstatovat, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu odpovídá na všechny projednatelné námitky uvedené v kasační stížnosti, přičemž kasační soud neshledal ani žádná zásadní pochybení soudu, která by mohla mít dopad

do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nelze dovodit ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu.

[27] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost postupem podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu